

potjih, tudi čez steno. Običajno sam, večkrat tudi s prijatelji. Njemu so bile gore dostopne in prijazne vse leto, ni se ustrašil niti snega, ledu in viharjev. Pomagal je planincem, ki jih je v gorah doletela nesreča ali celo smrt. Udeleževal se je tudi različnih planinskih akcij, tako doma kot v Italiji. Sodeloval je tudi pri postavitvi križa na vrhu Mangarta. Ko je šlo za gore, zanj državne meje niso obstajale. Gore pa je sprejemal tudi drugače. Znal je opazovati prelivanje barv ob sončnih vzhodih in zahodih, živali in gorsko cvetje. Mnogo teh lepih trenutkov mu je uspelo ujeti s fotoaparatom, še več jih je doživel, ko je sam pokončen in ponosen stal na gorskem vrhu ali počival ob poti.

Preobširno bi bilo naštevati vse vrhove, na katerih je stal Darko; bilo pa jih je veliko tako doma kot v tujini. Na nekaterih je bil več kot 30-krat.

Najino planinsko druženje je bilo kratko, vendar lepo. Od pomembnejših naj omenim le vzpon na Montaž in Grossglockner. Za povprečnega planinca nič posebnega, vendar je Darko znal izbrati zanimive poti, prav tako pa je o gori povedal kaj zanimivega in pokazal njene zanimivosti. Po uspešni vrnitvi z gor se je rad povesellil, kot to pravzaprav počnejo vsi planinci.

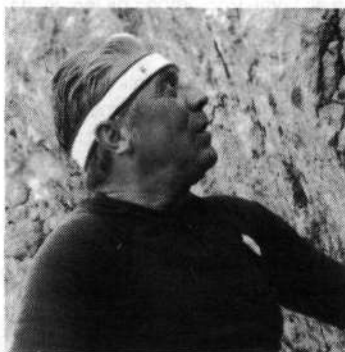
Še danes, po letu dni, kar Darka ni več med nami, se spomnim, ko je prihajal ob nedeljah proti večeru na Predel. Na naši strani se je ustavil in se s pogledom zazrl tja gor proti Mangartu in Jalovcu, ki sta bila ob tem času ob lepem vremenu obsijana z zadnjimi sončnimi žarki. Občudujoče in skoraj slovesno je rekel: »Lepe so naše gore!« Res so lepe in na te besede se spomnim, ko stopam sam po samotnih poteh ali stojim na kakšnem vrhu in se sprašujem: »Zakaj hodim v gore?« **Dr. Kugy** je v eni od svojih knjig nekoč na to vprašanje odgovoril: »Ker moram,« in tem mislim se pridružujem tudi sam. **Dr. France Avčič** pa je v uvodu svoje knjige *Kjer tišina šepeta* zapisal: »Če bi me vprašali, kje bi hotel sanjati svoj poslednji sen, bi odgovoril: 'Pri sedmerih triglaviških jezerih ob smaragdni vodi, pod belimi skalami, s padlimi viharniki, med gorskim cvetjem'.« Sam se sprašujem: je kaj razlike med to prečudovito dolino sedmerih jezer in dolino pod Mangartom, Jalovcem, Loško steno in Jerebičco? Skoraj je ni in zato, Darko, večen naj bo spomin nate, kot so večne te gore nad tvojim preranim grobom.

Igor Zlodej,
Bovec

60 let Franceta Rakovca

France Rakovec spada v povojno generacijo, ko so v Kranju obnavljali organizirano planinstvo in leta 1947 ustanovili planinsko društvo, takrat pa je kot mladinec postal ustanovni član.

Ves čas je zahajal v gore, še posebno v okolici Besnice pod Joštom, za nekaj časa pa se je vključil tudi v »zeleno bratovščino«, vendar je kasneje začel graditi dom in je moral vse lovske potrebščine (opremo) prodati. Planinstvo mu je ostalo še naprej edino razvedrilo in sprostitev, ko je nabiral moči za delo v znameniti »Savi«. V tej tovarni gumijevih izdelkov v Kranju je bil med pobudniki in ustanovitelji planinske sekcije Sava, ki je imela izjemne dosežke in aktiven planinski program. Poleg izletništva je imela planinska sekcija Sava v upravljanju koč Čemšenik v Kokri, v zimskem času pa so več

France
Rakovec

let oskrbovali planinski dom na Kališču. Pri vseh teh akcijah je bil France izjemno aktiven in vedno družaben, saj se je to dopolnjevalo z igranjem na diatonično harmoniko.

Matičnemu društvu, še bolj pa UO se je približal v sedemdesetih letih ob odpiranju Ledin in Kravca. Vse do danes je vesten, natančen in dosleden odbornik, zadnjih osem let pa tudi podpredsednik PD Kranj. V zadnjem mandatu je prevzel tudi izjemno odgovorno delo načelnika gospodarskega odseka. Prav za to opravilo je vse težje dobiti planinskega entuziasta, še posebej tako delovnega in poštenega, kot je France.

Planinci mu iskreno čestitamo ob njegovi 60-letnici in mu želimo še na mnoga leta ter da bi bili planinski domovi še naprej tako dobro oskrbovani in da bi tovarne žičnice še naprej tako dobro obratovala.

Franc Ekar

20 let planinskega vodništva PD Kranj

Leta 1974 je bil v Kranju kot prvi tak pri nas ustanovljen odsek za planinsko hojo in vodništvo. To je bilo potrebno predvsem zaradi tega, da bi obvladovali množično planinstvo in ga usmerjali, pa tudi zaradi preventive in vzgoje. Z ustanovitvijo odseka je sovpadala tudi akcija »Vsi občani hodimo v gore«, ki pa se je v zadnjem času preoblikovala v tradicionalno planinsko izletništvo od enostavnih do zahtevnih tur.